

Sense haver signat cap acord amb els sindicats, el conseller d'Educació de la Generalitat valenciana tanca un 1997 caracteritzat per la baixa d'inversions en l'escola pública i per una escassa distribució dels alumnes, com marca la LOGSE.

L'aplicació de la LOGSE (Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu) implica, entre més coses, l'ampliació de l'escolaritat obligatòria fins als setze anys, distribuïda en dues etapes, l'ensenyament primari i l'ensenyament secundari obligatori (ESO). En teoria, els alumnes de primària han de canviar de centre quan acaben el primer cicle per cursar l'ESO. Però al País Valencià la gran majoria no ho fa i continua cursant els estudis de secundària allà on ha fet els de primària. Sobre el paper ha canviat l'adscripció, en la vida real, no.

Segons dades publicades pel Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià, (STE-PV), majoritari en el sector

de l'ensenyament públic, entre un 80% i un 90% de l'alumnat que hauria de cursar els estudis de l'ESO en centres de secundària, continua en els de primària. Aquest percentatge és el més alt de l'estat. A Catalunya, per exemple, pràcticament el cent per cent dels alumnes d'ESO van a centres de secundària, i al territori que encara depèn del Ministeri d'Educació, l'anomenat territori MEC, la mitjana és del 60%.

Per què al País Valencià el percentatge és tan escàs? Doncs perquè no hi ha centres, llocs físics, en condicions de rebre els alumnes. Quan el Partit Popular va arribar al govern de la Generalitat valenciana es va trobar amb un problema que els governs anteriors no havien resolt: la manca

crònica de centres d'ensenyament secundari, amb un dèficit que afecta més del 20% dels alumnes. El primer conseller del govern popular, Ferran Villalonga, va elaborar un "mapa escolar" que preveia la construcció dels centres segons les necessitats de cada comarca. Però el mapa no va ser mai pactat amb els alcaldes, les associacions d'ensenyants, els pares d'alumnes i la resta de parts implicades en el complicat procés educatiu, inclosos els partits polítics de l'oposició. El mapa, doncs, no té cap validesa jurídica, perquè, com indica Vicent Esteve, secretari general del STE-PV: "No és ni una llei, ni un decret, ni tan sols una ordre o una resolució; és senzillament un projecte que es va

aplicant de manera irregular i improvisada". El mapa preveia la construcció de 110 centres en tot el país, però això no ha deixat de ser un projecte. La baixa dels pressupostos d'educació de l'any 97 ha significat una davallada del 27% en les inversions destinades a secundària. El País Valencià, que ja anava a la cua en la col·locació dels alumnes de l'ESO s'ha retardat encara més.

Falta d'acords. La falta de centres ha portat problemes afegits. Els sindicats i la conselleria que ara dirigeix Francisco Camps haurien d'haver començat durant l'any passat les converses per tal d'arribar a acords sobre les plantilles que necessiten aquests centres i pactar així una oferta de creació de llocs de treball públics per a ensenyants. Però no ha pogut ser. No hi ha els centres i el conseller tampoc no ha fet res per accelerar el procés negociador. De fet, durant el 1996, quan la consellera era Marcela Miró, els sindicats i la conselleria va tancar un acord relatiu a les plantilles de l'ensenyament primari en un procés de negociació que ambdues parts van considerar molt correcte i de resultats molt positius. Malgrat això, l'acord, que preveia la creació de més de tres mils places noves en tres anys, es va estancar l'any passat, quan només se'n van crear 523, essent així que en 1996 se n'havien creats 1218. Aquesta baixa farà que els tres anys es convertesquen, de fet, en quatre. Com a mínim.

A la falta de diàleg i, per tant, d'acords, l'informe elaborat pel STE-PV sobre l'any 97 retreu un augment del control ideològic per part de la conselleria sobre els ensenyants. Entre els casos més evidents es destaquen els interrogatoris a què foren sotmesos els professors del complex de Xest (Foia de Bunyol) per tal de depurar les responsabilitats d'una xiulada que els alumnes van tributar al president Zaplana en ocasió d'una visita. El procediment inquisitorial va ser repetit després en un altre centre de Massama-

ARXIU / VICENT A. JIMENEZ

Francisco Camps va arribar a una Conselleria d'educació plena de mancances. Sota la seua direcció, no s'ha signat cap acord amb els sindicats.

L'interrogatori per a descobrir els "instigadors" d'una xiulada dels alumnes de Xest a Zaplana és un cas clar de control ideològic.

grell (l'Horta), on també els professors eren acusats d'haver instigat una protesta dels alumnes, en aquest cas contra la direcció. El control ideològic ha arribat també als llocs de formació de professors, els anomenats CEP. Uns centres comarcals que fins ara funcionaven de manera autònoma i responien a les necessitats i a la creativitat de cada grup. Els CEP ja no existeixen i han estat substituïts, sota el govern de Camps, per unes terminals de l'administració, dirigides i pensades des de la Conselleria, anomenades CEFIREs. Un altre dels conflictes oberts durant l'any passat fou la derogació, encara no

executada pel govern, del decret que regula l'autorització dels materials curriculars. Entre més coses, aquest decret imposa que els llibres utilitzats per a l'ensenyament del valencià respecten la normativa utilitzada per l'Institut de Filologia Valenciana. La derogació efectiva del decret abandonaria a criteris polítics qüestions com la normativa que al País Valencià utilitzen constantment els partits del govern, Unió Valenciana i el Partit Popular, com una arma ideològica.

En definitiva, el 1997 ha representat, en matèria educativa, el final de les bones relacions relatives que mantenia la Conselleria d'Educació amb el col·lectiu d'ensenyants i la resta de parts implicades. Una mostra evident n'és el menyspreu sistemàtic que ha rebut per part de l'administració el Consell Escolar Valencià, en el qual hi ha representats alumnes, pares i ensenyants, el qual Consell no ha pogut fer valer cap dels seus acords, tot i haver estat presos de forma clarament majoritària. I res no fa pensar que el 98 les relacions hagen de millorar.

Jordi Sebastià